

11.s.e.trin. - 23. august

Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du som er i himlen og på jorden,

du har åbnet din krukke i himlen

og ned strømmer din olie

som dufter af paradys,

af myrra og rødmodne æbler.

Den heler det knuste hjerte

og byder os at vælge livet.

Vi beder dig:

*Salv os som kvinden med
alabastkrukken salvede dig,*

*så vi glad og gerne bruge alt, hvad vi
ejer og har, på at tjene vores næste*

og takke dig,

du som er fra evighed til evighed.

Amen

Evangelisten Lukas' skildring i dag af, hvad der sker i farisæerens hus er på flere måder for meget.

Jeg har, indrømmet, umiddelbar en vis aversion mod denne beretning i Lukasevangeliet:

Skildringen af kvinden, der kommer ind i farisæerens hus, hvor Jesus opholder. Hun vasker Jesu fødder med sine tårer, og hun tørrer dem igen med sit eget hår. Det er simpelthen for sentimentalt.

Og måden, hvorpå Jesus og farisæerne taler om hende, gør hende til genstand for deres diskussion, mens hun selv tavs sidder i rummet og må lytte på, forekommer så krummende, upassende og forkert. Kvinden står der og skal høre på, at alle disse mænd i rummet forholder sig til hende, at hun er en synder og om

hun kan tilgives. Hvad Jesus jo så gør. Men hun bliver jo gjort til en genstand i samtalen mellem Jesus og farisæerne.

α

Så alligevel er der jo frihedsbudskab i også denne fortælling:

Jesus hylder jo denne kvinde for sin gerning, for sin tro, at hun har salvet hans fødder, og han giver hende syndernes forladelse og sender hende bort med fred: "Gå bort med fred". Hans møde med hende og hans ord til hende skal vi høre også som ord til os.

α

Omkring år 800 e. kr. levede nonnen Kassia. Hun var digter, salmeskriver og komponist. Hun skrev en salme over denne beretning i

Lukasevangeliet, om kvinden med alabastkrukken (en salme, som Grundtvig så siden gendigtede i salmen DDS 151 Med sin alabsterkrukke, og en salme vi tit synger netop i dag i kirken).

Om hun har haft samme irritation, som jeg, ved jeg ikke, men hun flytter i alt fald perspektivet i sin gendigtning af beretningen. Hendes salme fortæller beretningen fra kvindens side.

Imodsætning til evangeliet, hvor Jesu jo er den, der taler og søger at affeje de skeptiske og forargere farisæere, få dem til at se deres egen synd i øjnene i stedet for at dømme denne kvinde, skildrer Kassia det set fra kvindens side.

Kassia ser i sin salme helt bort fra farisæernes skepsis, men tager i stedet udgangspunkt i kvinden.

Dermed bliver denne kvinde ikke genstand for de andres vurdering, hun bliver her til et menneske, som vi er flest.

Grundtvig følger i sin gendigtning Kassia netop ved dette perspektiv, ser det fra hendes side, identificerer sig med hende. Hun er et menneske, tillidsfuld, men samtidig med et sårbart hjerte og et plaget sind. Hun viser os, hvad der kan gemme sig i vi menneskers hjerter, vores banghed og bleghed, vores sjæls mulm og mørke, hvordan vi selv når solen skinner stærkt kan føle en mangel af sol i vores indre.

Kvinden, som Lukas lader tavs sidde i mændenes midte, træder her tydeligere frem for os i disse salmer, som et menneske med alt det, vi hver især bærer på af sorger og glæder.

Ja, hun er et skrøbeligt menneske, som rækker ud efter Kristus, og her

bliver mødt med Guds kærlighed og nåde, med syndernes forladelse og et håb at gå ud i hverdagen på.

Gud, ræk ud efter os, og hjælp os at ligne kvinden med alabastkrukken

I Jesu navn. Amen